

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Велико Търново, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на пети февруари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: А. ЛЮДМ. ГРИГОРОВ
Диана Василева

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора А. Г. Ч.
като разгледа докладваното от ПЕТЯ СТОЯНОВА Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600338 по описа за 2023 година

въз основа на данните по делото и закона, за да се произнесе взема
предвид следното:

Производство по глава 33 от НПК.

Образувано по искане на Главния прокурор на РБ с искане за
възобновяване на ВНОХД 466/2023г. на Окръжен съд Плевен, отмяна на
въззивното Решение № 203/20.07.2023г. и връщане на делото за ново
разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Представителят на Великотърновска апелативна прокуратура
поддържа искането по изложените в него съображения.

Защитниците на оправданите – М., К. и К.а – адв. П. и адв. К.
изразяват становище за неоснователност на направеното искане и
претендират оставянето му без уважение.

Адв. П. и подзащитният му А. М. намират искането за немотивирано.
Сочат, че решението на ОС Плевен е пространно, изключително подробно и
съдържа задълбочен анализ, поради което е правилно и законосъобразно.

Адв. К. и подзащитните ѝ – Я. К. и М. К.а също намират искането за
неоснователно, като аргументи за това сочат изчерпателният анализ,
съдържащ се в мотивите на решението на въззивния съд. Не е налице
твърдият порок – липса на мотиви.

Великотърновският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване на делото, намери за установено следното:

Решението на Окръжен съд Плевен е влязло в законна сила на 20.07.2023г. Искането на главния прокурор за ревизията му по реда на възобновяването е внесено на 09.10.2023г., поради което ВТАС намира, че искането е допустимо - подадено от процесуално легитимирана страна по чл. 420 ал. 1 от НПК, срещу акт, подлежащ на възобновяване съгласно чл. 419, ал. 1 от НПК, в законоустановения от чл. 421, ал. 1 от НПК шестмесечен срок от влизане в сила на атакуваното определение.

Разгледано по същество, искането на Главния прокурор е и основателно.

НОХД 2234/2021г. по описа на Плевенски районен съд е било образувано срещу А. Б. М. за деяние по чл. 316 вр. чл. 308 ал.1 вр. чл. 20 ал.4 от НК, срещу Я. Н. К. за деяние по чл. 316 вр. чл. 308 ал.1 вр. чл. 20 ал.4 от НК и срещу М. И. С. – К.а за деяние по чл. 316 вр. 308 ал.1 вр. чл. 20 ал.2 от НК.

С присъда № 39/07.03.2023г. тримата подсъдими са били признати за невиновни и са оправдани по повдигнатите им обвинения.

Присъдата на РС Плевен е била проверена във връзка с подаден протест от прокурор при РП Плевен.

С Решение № 203/20.07.2023г. състав на Окръжен съд Плевен е потвърдил изцяло атакуваният оправдателен съдебен акт на РС Плевен.

Внимателният прочит на мотивите на решението, чиято отмяна по реда на възобновяването си иска сочи, че Плевенският окръжен съд се е задоволил напълно формално да преповтори в своето решение фактическите констатации и правни изводи на районния съд, като е приел, че те почиват на вярна и точна интерпретация на събраните доказателства. Не се установява въззивната инстанция да е направила свой собствен анализ в отговор на поставените в протеста и допълнението към него възражения на представителя на държавното обвинение. Вместо това мотивите представляват почти буквален препис на тези на РС Плевен. Принципно това е възможно ако съответният контролиран съд е изпълнил задълженията си по чл. 304 от НПК коректно.

От мотивите на присъдата на РС Плевен обаче не личи съдът прецизно да е изпълнил процесуалните си задължения. Направеният анализ на показанията на свидетелите е напълно едностранен и изваден от контекста на твърдяното от свидетелите. Без съществени мотиви са игнорирани

показанията на св. Ц. и Ц.а/ и на ДП и депозираните пред съда/, както и тези на св. Г., депозираните пред съда. Същото е сторено и с обясненията на подсъдимите К. и К.а, депозираните пред съда и които съдържат значителна конкретика по отношение на извършеното деяние, както от тях двамата, така и по отношение на третия подсъдим - М.. Извършването на обективен съвкупен анализ на обясненията на двамата подсъдими - съпрузи със свидетелските показания на посочените свидетели не е направен, в противен случай този анализ нямаше как да не установи еднопосочността на посочените доказателства. Нещо повече въззивният съд не е обсъдил изключването на обясненията на подсъдимите, депозираните на ДП от доказателствената съвкупност, извършено от РС през призмата на обстоятелството технически възможно ли е при направено искане за разпит пред съдия и с оглед необходимата организация за извършването му дали е нарушен принципа за незабавност, посочен в разпоредбата на чл. 221 от НПК. Без значение до какви изводи ще достигне, но задължението не е изпълнено.

Принципно въззивният съд може да инкорпорира съображенията на първоинстанционния съд, когато те са съвместими с неговите собствени, поради което и в мотивировката на съдебния си акт да бъде по-лаконичен. Това обаче е възможно, ако първоинстанционният съд реално е изследвал основните въпроси по делото и сам е мотивирал коректно своето решение. При наличие на направени редица възражения срещу аналитичната дейност на първия съд от представеният протест на прокурора, въззивният съд е бил длъжен да извърши собствена проверка на всички доказателства и да изложи собствени съждения и правни изводи кои от тях кредитира и по какви съображения и кои изключва от доказателствената съвкупност, а не дословно да препише изложеното от контролирания съд.

Разглеждайки обвинението по чл. 316 от НК въззивният съд изложил правилни съображения, че инкриминираният документ – Удостоверение УПИ -3 с изх. № 9/10.01.2008г. е неистински, и че е бил депозиран пред НОИ от подсъд. К.а, но направил незаконосъобразни правни изводи за извършеното престъпление. По подобие на районния съд и окръжния е приел, че обвинението срещу подсъдимите М., К. и К.а било несъставомерно от обективна и субективна страна, тъй като последните двама знаели, че документа е с невярно съдържание, но не и, че е неистински. Изводът е неверен. На първо място следва да се посочи, че съдът може да оправдае подсъдим/и само когато установи, че инкриминираното му поведение не реализира изобщо състав на престъпление или е инкриминирано поведение,

което не е извършено на конкретно обозначеното място и време. В този ред на мисли ако приеме, че е допуснато съществено процесуално нарушение, съдът следва да предприеме мерки за изправянето му чрез законоустановените си правомощия.

На следващо място изводът за субективната несъставомерност на деянието, също е неоснователен. Твърдението, че подсъдимите К. и К.а не са знаели, че документа е неистински, е изцяло голословно. В тази насока не са обсъждани наличните доказателства, основно обясненията на К. и К.а. Не е обсъждан факта, че нито К., нито пък К.а не отричат, че не са депозирали молба за УП-3 лично пред дружество, от името на което е придаден вид, че е изготвено удостоверение, нито пък лично са получили удостоверението.

Поради изложеното по-горе, настоящият състав на въззивният съд намира, че искането на главния прокурор на РБ е основателно и следва да бъде уважено, като бъде възобновено ВНОХД 466/2023г. по описа на ОС Плевен, отменено решението на въззивният съд и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав.

С оглед на изложеното и на основание чл. 425 ал.1 т.1 от НПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА ВНОХД 466/2023г. по описа на Плевенски окръжен съд.

ОТМЕНЯ постановеното по него Решение № 203/20.07.2023г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____